

Обаче гръмътъ почна да утихва и кучешкия лай се чуваше вече отдалечъ.

Патицата подигна глава и прѣгледа наоколо — никой не се виждаше, не се чуваше. Всичко бѣ тихо.

— Па-па! — извика тя на дѣцата си и ги поведе изъ рѣката.

Отново веселото крѣкане оглуши околността.

— Но какво е това? — си помисли патицата; — нито една отъ приятелкитѣ ми нѣма! Нима тѣ не знаятъ, че нашиятъ изтрѣбителъ, ловецътъ, си вече отиде?

И тя почна да се оглежда наоколо.

Въ храститѣ тя видѣ събрани на купчина патенца; тѣ стоятъ на едно мѣсто и жално крѣщятъ, сѣкашъ оплакватъ нѣкого. Патицата веднага се сѣти. Ловецътъ бѣ убилъ майка имъ.

Тя дойде до тѣхъ. О ужасъ! Двѣ патенца лежахъ на земята, загризани отъ кучетата, а майка имъ се не виждаше.

Заплака патицата заедно съ малкитѣ, повика ги при себе си, изведе ги изъ рѣката, прибра ги при своитѣ и отъ тогава се загрижи за тѣхъ, както за своитѣ.

Скоро патенцата свикнаха съ новата си майка, обикнаха я и прѣживѣха весело и щастливо. Въ края на лѣтото патенцата отрастнаха, опериха се, можеха свободно да плуватъ сами, а къмъ есента бѣха тѣй силни, че заедно съ другитѣ отлетѣха въ топлиѣ страни.

